

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 372/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o., Einsteinova 11, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Viliam Karas, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 58 Csr 1/2015-34 z 28. augusta 2015, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 CoSr 1/2015-58 z 21. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 172/2016 z 31. januára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s. r. o., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Viliam Karas, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 58 Csr 1/2015-34 z 28. augusta 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 CoSr 1/2015-58 z 21. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 172/2016 z 31. januára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 22. mája 2015 ako žalobca domáhal vyslovenia, že rozhodca [REDAKOVANÉ] je vylúčený z prejednávania a rozhodovania o žalobe spoločnosti [REDAKOVANÉ] v likvidácii, o zaplatenie sumy 727 915,39 € s príslušenstvom, ktorá je vedená Stálym rozhodcovským súdom pri IURO, z. z. p. o. (ďalej len „rozhodcovský súd“), pod sp. zn. 69/2015-RS8.

2.2 Uznesením okresného súdu č. k. 58 Csr 1/2015-34 z 28. augusta 2015 súd zastavil konanie podľa § 104 ods. 1 prvej vety zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“), žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľovi. Okresný súd uznesením konanie zastavil z dôvodu, že sťažovateľom označený žalovaný nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý uznesením č. k. 10 CoSr 1/2015-58 z 21. januára 2016 potvrdil uznesenie okresného súdu a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ sa nestotožňoval a nestotožňuje s uznesením krajského súdu ani s uznesením okresného súdu,

obe považuje za arbitrárne, formalistické, reštriktívne a nedôvodné a namieta, že postupom oboch súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a že sa oba súdy odklonili od doterajšej súdnej praxe. Sťažovateľ preto podal proti uzneseniu krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 172/2016 z 31. januára 2018 tak, že ho odmietol pre neprípustnosť. Uznesenie najvyššieho súdu bolo doručené sťažovateľovi 12. marca 2018.

3. Sťažovateľ namieta, že súdy sa dopustili vážneho pochybenia, keď:

„i. nezohľadnili skutočnosť, že v danom prípade išlo o chybu v písaní, ktorú Sťažovateľ odstránil podaním zo dňa 27.08.2015, ktorým spresnil označenie žalovaného a následne podaním zo dňa 08.09.2015 Sťažovateľ požiadal súd, aby pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného, a to spoločnosť [REDAKOVANÉ] v likvidácii, so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zapísanej v OR OS Bratislava I, odd. Sro, vl. č. 15033/B, v mene ktorej koná [REDAKOVANÉ], konateľka;

ii. okresný súd si bez ďalšieho osvojil skutkové tvrdenia Rozhodcovského súdu;

iii. okresný súd nezaslal vyjadrenie Rozhodcovského súdu Sťažovateľovi ani nevyzval Sťažovateľa, aby sa k vzneseným námietkam vyjadril, neskúmal, či Sťažovateľ skutočne chcel uplatniť svoj nárok voči Rozhodcovskému súdu (resp. ide len o chybu v písaní) a ani ho nevyzval postupom podľa ust. § 43 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, aby svoj návrh doplnil alebo opravil.“

4. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že rozhodcovský súd koná v rozhodcovskom konaní sp. zn. 69/2015-RS8 o údajnom nároku spoločnosti [REDAKOVANÉ] v likvidácii, proti sťažovateľovi (v rozhodcovskom konaní ako žalovaný) na zaplatenie sumy 727 915,39 € s príslušenstvom. Sťažovateľ v konaní namietal predpojatosť rozhodcu konať a rozhodnúť v danej právnej veci, pričom rozhodcovský súd jeho námietku zamietol v rozhodcovskom rozhodnutí č. k. 69/2015-RS8-143 z 28. apríla 2015. Proti predmetnému rozhodnutiu rozhodcovského súdu nebol prípustný opravný prostriedok, sťažovateľ sa preto mohol domáhať ochrany svojich práv jedine návrhom na všeobecnom súde.

5. Sťažovateľ ďalej namieta: „Tým, že okresný súd zastavil konanie bez toho, aby vyzval Sťažovateľa na vyjadrenie k námietkam vzneseným voči označeniu žalovaného v žalobe, alebo vyzval na opravu zjavnej chyby v písaní vo svojom návrhu a odvolací súd jeho závery následne potvrdil, pričom súdy neakceptovali podaný návrh na opravu chýb v písaní a návrh na pripustenie vstupu účastníka (ani o nich nerozhodli), došlo postupom súdov k odopretiu spravodlivosti a bolo porušené základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že postupom okresného a krajského súdu, ktorý nekonali predpísaným postupom a nevyzvali Sťažovateľa k odstráneniu chyby v písaní spočívajúcej v nesprávnom označení žalovaného, a dokonca ani neakceptovali podanie Sťažovateľa odstraňujúce túto chybu, bola Sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a v dôsledku tejto vady oba súdy vo veci nesprávne právne rozhodli, pričom sa nijakým spôsobom nevysporiadal i s argumentáciou Sťažovateľa a dôkazmi, ktoré Sťažovateľ predložil. Postup súdov bol aj v rozpore so súdnou praxou v otázke prekážok v konaní a v otázke odstránenia nedostatku podania podľa ust. § 43 OSP.

Okrem vyššie uvedených pochybení Sťažovateľ rovnako namietal nedostatočné odôvodnenie Uznesenia krajského súdu a Uznesenia okresného súdu, následkom čoho súdy konali v rozpore s ust. § 157 OSP (ktoré sa v zmysle ust. § 167 ods. 2 OSP použije aj na uznesenia) a aj v dôsledku toho porušili jeho právo na súdnu ochranu.

Vo vzťahu k Uzneseniu najvyššieho súdu a postupu najvyššieho súdu Sťažovateľ namieta, že napriek zjavnej nezákonnosti a nesprávnosti v postupe okresného súdu a krajského súdu. následkom ktorého bola Sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, najvyšší súd odmietol dovolanie a tým rovnako prispel k odopretiu spravodlivosti a k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu ochranu...

Navyše postupom a Uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu základného princípu - princípu právnej istoty, nakoľko rozhodol v rozpore so skoršími rozhodnutiami najvyššieho súdu v obdobnej veci. pričom svoje odklonenie nijakým spôsobom nevysvetlil. “

6. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ citoval viaceré judikáty najvyššieho súdu, ústavného súdu, Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, ktoré podľa neho potvrdzujú jeho argumentáciu.

7. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd, krajský súd, ako aj okresný súd postupovali v tomto prípade v otázke posúdenia, či ide o odstrániteľný nedostatok konania príliš formalisticky, reštriktívne, arbitrárne a v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj doterajšou súdnou praxou. Napadnutými uzneseniami preto došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, ústavného princípu právnej istoty a práva na rovnosť medzi účastníkmi v konaní.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.08.2015 sp. zn. 58 Csr/1/2015-34, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.01.2016 sp. zn. 10 CoSr 1/2015-58 a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.01.2018 sp. zn. 1 Cdo/172/2016, boli porušené základné práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 a článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.08.2015 sp. zn. 58 Csr/1/2015-34, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.01.2016 sp. zn. 10 CoSr 1/2015-58 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.01.2018 sp. zn. 1 Cdo/172/2016 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na nové konanie.

3. Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti nález.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Podľa čl. 6 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

II.A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

18. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného

súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

19. Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že uznesenie okresného súdu č. k. 58 Csr 1/2015-34 z 28. augusta 2015 vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolacie konanie bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

20.1 Z odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (rovnosť medzi účastníkmi v konaní) odôvodnil len vo vzťahu k okresnému súdu, a to tým, že mu nebola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam rozhodcovského súdu v jeho vyjadrení k podanej žalobe. Ústavný súd odmietol sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu pre nedostatok právomoci a pri ďalšom posudzovaní sťažnosti vo vzťahu ku krajskému súdu musel odmietnuť sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z dôvodu nedostatku zákonom predpísanej náležitosti, pretože sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne argumenty týkajúce sa porušenia predmetného článku ústavy zo strany krajského súdu. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde

(m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

20.2 Na tomto mieste ale ústavný súd zároveň uvádza, že pri posudzovaní, či sú splnené podmienky konania, sa konajúci súd (v tomto prípade okresný súd) nemusí obracať na procesné strany, aby sa vyjadrili. Procesné podmienky posudzuje v každom momente konania konajúci súd sám. Ak rozhodcovský súd vo svojom vyjadrení k podanej žalobe poukázal na to, že nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, a okresný súd vyhodnotil situáciu tak, že nie sú splnené podmienky konania, za ktorých môže vo veci konať, pred rozhodnutím o zastavení konania nemusel vyzývať sťažovateľa na vyjadrenie, pretože nerozhodoval vo veci samej.

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou považuje za potrebné uviesť, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 284/2018).

22. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd rovnako ako okresný súd nevyzval sťažovateľa k odstráneniu chyby v písaní spočívajúcej v nesprávnom označení žalovaného, čo vyústilo do obmedzenia práva na prístup k súdu. Oba sudy sa podľa sťažovateľa stotožnili s tvrdeniami žalovaného, no s tvrdeniami sťažovateľa sa nevysporiadali. Napadnutému uzneseniu krajského súdu preto sťažovateľ vytýka aj arbitrárnosť, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť.

23. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

„Od nedostatku podmienky konania (za ktorý treba považovať aj nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania) treba odlišovať vady podania (vrátane žaloby), spočívajúce v nesprávnom označení subjektu, ktorý je inak spôsobilý byť účastníkom konania. Príčinou väd označenia účastníkov v žalobe môžu byť medziiným chyby v písaní, alebo iné zrejme nesprávnosti, ktoré sa vyskytli pri písomnom vyhotovovaní žaloby. Ak žaloba neobsahuje označenie účastníkov konania alebo všetky údaje potrebné k označeniu účastníkov konania, alebo ak je žaloba v časti označujúcej účastníkov neurčitá alebo nezrozumiteľná (neumožňuje ich presnú identifikáciu) alebo ak je zjavný logický rozpor medzi označením účastníka konania a inými údajmi o tomto účastníkovi obsiahnutými v žalobe, je súd povinný pokúsiť sa odstrániť tieto vady podania postupom podľa § 43 O. s. p., v zmysle ktorého súd uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšiu ako desať dní, pričom v uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať; ak účastník, v ustanovenej lehote podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak je ale odporca v žalobe označený úplne, presne, určito a zrozumiteľne tak, ako je tomu v danom prípade, nejde o vadu podania. Pokiaľ bol v žalobe úplne, presne, určito a zrozumiteľne označený za účastníka konania ten, kto nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, ide o nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Ten, kto nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, nemôže v občianskom súdnom konaní vstúpiť do procesného vzťahu. V takto vädne začatom konaní nemôže vzniknúť procesnoprávny vzťah, lebo tu chýba jeden z jeho základných prvkov - jedna spôsobilá strana občianskoprávneho sporu. Súd je preto povinný kedykoľvek v konaní prihliadnuť na tento nedostatok podmienky konania a konanie zastaviť (§ 103 O. s. p. v spojení s § 104 O, s. p.). Vzhľadom k tomu, že súd v prípade neodstrániteľného nedostatku podmienky konania nemôže v konaní pokračovať a je povinný konanie zastaviť, nemôže do takto (vädne) začatého konania pristúpiť ďalší účastník (§ 92 ods. 1 O. s. p.) a nemôže ani dôjsť k zámene účastníkov (§92 ods. 4 O. s. p.)...

Ustanovenie § 12 zákona o rozhodcovskom konaní nepripúšťa výklad, ktorý by viedol k nazeraniu na rozhodcovské súdy ako samostatné právne subjekty. Zákon priamo nepomeníva rozhodcovské súdy právnickými osobami, nepriznáva im samostatnosť z hľadiska vykonávania právnych úkonov navonok, ale ich obmedzuje len na špecializovanú činnosť v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní. Organizácia činnosti rozhodcovského súdu je jednoznačne zverená právnickej osobe - zriaďovateľovi, ktorý ako jediný môže vystupovať v civilnom procese ako osoba s procesnou subjektivitou.

Vychádzajúc zo zákonnej úpravy podľa § 12 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. a podľa § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel odvolací súd k závetu, že označený odporca v návrhu na začatie konania nie je právnickou osobou a nemá spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 O. s. p., t. j. nemá procesnú subjektivitu a táto nevyplýva ani z jeho štatútu. Spôsobilosť byť účastníkom konania je základnou podmienkou občianskeho súdneho konania, nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania znamená taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Podľa § 104 ods. 1 prvá veta OSP, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Odvolací súd návrh navrhovateľa na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka na strane odporcu podľa § 92 ods. 1 O. s. p. ani neposudzoval, nakoľko ak v návrhu označený účastník nemá právnu subjektivitu (nie je spôsobilý byť účastníkom súdneho konania), nemohol by súd pripustiť, aby na jeho strane pristúpil, do už začatého konania subjekt s právnu subjektivitou, nakoľko nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky tohto konania, pre ktorý treba konanie zastaviť (rozsudok NS SR z 28. 11. 2001, sp. zn. 5Cdo 130/01).

V posudzovanej veci teda nešlo o vadu návrhu na začatie konania, ktorú navrhovateľ svojím podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 31. 08. 2015 jednoducho odstránil. Z obsahu spisu, predložených listinných dokladov preukazujúcich dôvodnosť uplatneného nároku nevyplýva, že by sa pri označovaní odporcu vyskytla chyba v písaní alebo iná zrejma nesprávnosť, alebo že by údaj označujúci odporcu bol v logickom rozpore s inými časťami žaloby (petitom) alebo s opísaním rozhodujúcich, skutočností (odôvodnením). Ak je odporca v návrhu označený úplne, presne, určite a zrozumiteľne, ako to bolo aj v danej veci, nie je vadou podania skutočnosť, že označený odporca nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, lebo ak bol v návrhu takto (úplne, presne, určite a zrozumiteľne)

označený za účastníka konania ten, kto nemá spôsobilosť byť účastníkom, ide o nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Uvedený názor odvolacieho súdu potvrdzuje aj odvolacia námietka navrhovateľa, že aj Rozhodcovský súd v písomnom styku používa označenie: Stály rozhodcovský súd pri IURO, z. z. p. o., Miletičova č. 7, Bratislava, ■■■■■■■■, ■■■■■■■■, skutočnosť ktorá svedčí o presvedčení navrhovateľa, že vo svojom návrhu na začatie konania odporcu označil správne, a preto nemožno v posudzovanej veci hovoriť o vadách podania, resp. o chybách v písaní z hľadiska neurčitého, neúplného, nepresného či nezrozumiteľného označenia odporcu.

Súd prvého stupňa teda nemal ani možnosť postupovať podľa ustanovenia § 43 O. s. p., lebo návrh nebol vadným podaním v zmysle uvedeného ustanovenia. Podaním návrhu proti subjektu nespôsobilému byť účastníkom konania nemohol v danom prípade vzniknúť procesnoprávny vzťah medzi účastníkmi, lebo tu od samého začiatku chýbal jeden z jeho základných prvkov - spôsobilá strana občianskoprávneho sporu.

V posudzovanej veci navrhovateľ kvalifikovaným spôsobom označil ako odporcu nekvalifikovaný subjekt (toho, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania), a preto odvolací súd nemal inú možnosť, ako napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa zastavenia konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdiť. “

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

25. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

26. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej

ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

27. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

28. Ako už bolo uvedené, ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

29. Ústavný súd už viackrát vyslovil názor, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

30. Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľa. Krajský súd v napadnutom uznesení vysvetlil rozdiel medzi nedostatkom podmienky konania a odstrániteľnými vadami podania a následne vysvetlil, prečo okresný súd nemohol postupovať podľa § 43 OSP ani prečo označenie nesprávneho subjektu na strane žalovaného nebolo možno považovať za chybu v písaní. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ nesúhlasí s vysvetlením konajúcich súdov, neznamená, že tieto súdy neodôvodnili dostatočne svoje rozhodnutie alebo že sa nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa.

31. Ústavný súd zároveň podotýka, že podľa príloh sťažnosti podanie sťažovateľa, ktoré sám nazval „*Oprava chýb v písaní*“, bolo doručené okresnému súdu 31. augusta 2015, pričom okresný súd rozhodol o zastavení konania napadnutým uznesením už 28. augusta 2015. Okresný súd sa preto logicky v napadnutom uznesení nemohol vysporiadať s podaním, ktoré mu bolo doručené až po vydaní napadnutého uznesenia. Krajský súd sa v odvolacom konaní mohol taktiež vysporiadať iba s argumentmi sťažovateľa, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, a nie s obsahom procesných podaní adresovaných okresnému súdu po tom, čo okresný súd vydal uznesenie preskúmané krajským súdom v odvolacom konaní (to platí aj pre návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka doručený okresnému súdu 10. septembra 2015).

32. Za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie, teda podanie spôsobilé na odstraňovanie väd podania zo strany konajúceho súdu, možno považovať iba také podanie, ktoré neobsahuje všeobecné náležitosti návrhu podľa procesného predpisu, resp. náležitosti vyžadované osobitnými ustanoveniami procesného predpisu. O takéto podanie pôjde najmä vtedy, ak z podania nie je zrejmé, čoho sa účastník domáha, proti komu prípadný návrh smeruje, strana konania nie je riadne označená, podanie nie je datované, nie je podpísané, je nezrozumiteľné, neobsahuje potrebné opísanie skutkových okolností, a to do takej miery, že z údajov uvedených v podaní nie je možné zistiť predmet konania. Krajský súd v napadnutom uznesení dostatočne vysvetlil, že sťažovateľovo podanie neobsahovalo také vady, ktoré by mohli byť odstránené postupom podľa § 43 OSP. Odstránenie väd podania zo strany súdu nie je inštitút, ktorý by mal slúžiť na odstránenie pochybení žalobcu, ktoré

nebránia prejednávaniu a rozhodnutiu vo veci, a jeho účelom nemôže byť ani „pomoc“ zo strany súdu adresovaná strane konania, ako by táto mala vo veci postupovať, aby bola úspešná. Toto je zodpovednosť samotnej strany konania, resp. jej právneho zástupcu. Ústavný súd sa stotožnil aj s názorom krajského súdu, že v danom prípade nemohlo ísť o chybu v písaní, lebo označenie sťažovateľa nebolo nekompletné a ani v logickom rozpore s odôvodnením alebo petitom žaloby. Sťažovateľ poukazuje na to, že samotný rozhodcovský súd vo svojich písomných podaniach uvádza zavádzajúce údaje, keď neoprávnene používa identifikačné údaje (IČO, DIČ) svojho zriaďovateľa, avšak on vo svojej žalobe tieto identifikačné údaje neuviedol, preto v danom prípade nevznikla pochybnosť o identite žalovaného subjektu. Ak strana v konaní označí ako žalovaného nesprávny subjekt, za toto svoje pochybenie musí niesť procesnú zodpovednosť. V prípade, ak takto označený subjekt nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, následkom je zastavenie konania pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

33. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, čím ako súd odvolací poskytol právam sťažovateľa dostatočnú ochranu. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je v rozpore s aplikovanou právnou úpravou a nepopiera ani jej zmysel, obsahuje presný opis skutkového stavu a zrozumiteľné zdôvodnenie právnych záverov. Ústavný súd tiež konštatuje, že početná judikatúra, ktorú citoval sťažovateľ vo svojej sťažnosti, nereflektuje skutkový stav v tomto konkrétnom prípade, a preto ju nebolo možné na tento prípad aplikovať. Ústavný súd preto považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho skutkových a právnych záverov.

34. Na tomto základe ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti

sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

35. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť medzi účastníkmi v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) zo strany najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na to, že rovnako ako vo vzťahu ku krajskému súdu nepodložil sťažovateľ túto časť sťažnosti žiadnym relevantným odôvodnením, preto ju aj v tejto časti z rovnakých dôvodov (bod 20.1) odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

36. Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že najvyšší súd rozhodol v rozpore so svojimi skoršími rozhodnutiami v obdobnej veci, a tiež, že odvolanie odmietol ako neprípustné a neskúmal namietanú nezákonnosť v postupe a rozhodovaní súdov nižších inštancií, čím prispel k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

37. V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (napr. II. ÚS 324/2010). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

38. Najvyšší súd v napadnutom uznesení najprv preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 239 ods. 1 OSP, pričom

dospel k záveru, že dovolanie z týchto dôvodov nie je procesne prípustné. Následne preskúmal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu s prihliadnutím na § 242 ods. 1 druhú vetu OSP aj z dôvodov uvedených v § 237 OSP, a to predovšetkým z dôvodu existencie prípadnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorej sa sťažovateľ dovolával. Najvyšší súd následne uviedol definíciu a tri pojmové znaky, ktoré sú vlastné dovolaciemu dôvodu podľa citovaného ustanovenia [a) odňatie možnosti konať pred súdom, b) k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku konania súdu a c) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania], a v konkrétnostiach k námietkam sťažovateľa o tom, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 21. januára 2016 je nepreskúmateľné a je založené na nesprávnych skutkových zisteniach, uviedol:

„Dovolateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia bolo už dávnejšou judikatúrou považované nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 2/2016. V danom prípade sú v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia primerane vysvetlené podstatné dôvody rozhodnutia. Jeho odôvodnenie má náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a § 167 ods. 1 a 2 O.s.p., preto uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska neprichádza do úvahy...

V preskúmvanej veci súdy nižších inštancií považovali za dôvod pre zastavenie konania nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania na strane žalovaného, ktorý vyvodili z tej skutočnosti, že Stály rozhodcovský súd pri IURO, z. z. p. o., so sídlom Miletičova 7, Bratislava nie je spôsobilou stranou sporu. Tento záver konajúcich súdov bol správny. Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že označenie žalovaného bolo jasné, keď žalobkyňa za žalovaného jednoznačne označila Stály rozhodcovský súd pri IURO z. z. p. o., so sídlom Miletičova 7, 821 08 Bratislava a nie IURO, z. z. p. o., so sídlom Miletičova 7, Bratislava, [REDAKOVANÉ], ktorý je zriaďovateľom Stáleho rozhodcovského súdu pri IURO, z. z. p. o., so sídlom Miletičova 7, Bratislava. Dovolací súd považoval postup oboch konajúcich súdov za správny aj na základe skutočností, že zo samotného Návrhu na rozhodnutie o námietke voči rozhodcovi, jeho obsahu (čl. 1 až 5) je zrejmé, že žalobkyňa, právne zastúpená advokátskou kanceláriou chcela žalovať subjekt, ktorý

označila ako Stály rozhodcovský súd pri IURO z. z. p. o., so sídlom Miletičova 7, 821 08 Bratislava. Neuvedla pritom [REDAKOVANÉ], z ktorého by sa mohlo dať na zváženie vnútorný rozpor obsahu žaloby a označenie strán sporu. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že konajúci súd nemal pochybnosť o tom koho žalobkyňa ako žalovaného chcela označiť, keď táto skutočnosť nebola sporná ani z hľadiska posúdenia označenia žalovaného v spojitosti s obsahom žaloby. V danom prípade tak nemôže obstať námietka žalobkyne, že sa jedná o chybu v písaní.“

39. Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť, že najvyšší súd svoj záver o tom, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

40. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

41. K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nepostupoval rovnako ako v obdobných prípadoch (sťažovateľom pripojené uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 44/2016 a sp. zn. 4 Cdo 219/2016), ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov

a suplovať tak poslanie, ktoré právne predpisy (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) zverujú veľkému senátu najvyššieho súdu a plénu najvyššieho súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), ktorým okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01).

42. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018